

Minden játszótéren akad olyan

(1)

Ahogy visszaveri a beton, remeg a levegő, egy csoport félmeztelen fiúcska, fekete meg sötétkék gatyás, lesült és kiizzadt kölykök a késő délutáni, valamelyest már enyhülő forróságban, játékra készülődnek, nem készülni föl, én nem hagyom abba, nem készülök semmire, minden játszótéren akad olyan, valami kicsi és ügyetlen, idétlen, kövérkés gyerek, minden játszótéren a leghülyébb, nem megváltoztatni semmit, én hagytam úgy, amiért őt cserében nem verték szét, akad olyan mindig, akit nem választanak meg, nem kerül sorra, egyik csapatnak se kell, s ahogy ott áll és kéri a többieket, amit nagyon is nem lehet abbahagyni, hiába, elzavarják, elküldik az anyjába, te hurka, tűnés, hogy talán el is sírná magát, de amikor az egyik, közülünk valaki, majd odamegy hozzá, egészen közel, és az arcába nevet, egy másik pedig a háta mögé lopódzva fenékebe rúgja, nem túl erősen, mégis kíméletlenül, hát nem sír mégsem, nem sír tehát, nem sírni, csak nem nézni oda, én nem változtatom meg, a többiek elfordulnak, közömbösen, vagy azért csak, hogy ne lássák, kényelemből, nem néz oda, mert fél, mert félnek, mert ők még szeretnének élni, őket nem lehet így megzavarni, ne zavarják meg őket, élni erős, nem meghalni erős, akkor az a dagadt kisfiú lassan megfordul, megfordult, és valami megcsillant a kezében, az pedig, aki az imént belerúgott, most iszonyatos sikoltással ugrik hátrafelé, nekizuhan a pálya szélét övező dróthálónak, most tehát mindenki arra néz, arra nézünk, és látjuk, ahogy a fiúcska kezében főlszikrázik a napon, és gyémántosan villog és ragyog egy hosszú, hosszú, kékes-fehér-üvegszín jégdarab.

(2)

Egy kalauztól várni valamit, kalauzok, már kimentek a divatból, volt szabad jó időben, már két megállás között, érdeklődni, akkor egyes, az életünkre vonatkozó kérdések fölmerülnek, ki tudjuk bírni, mindenki, türelmesen, nemigen vonatkozik az életünkre semmi, úgyszólván ő egyszerre mindennel foglalkozik, hát sorra kerül, ha vár, az, aki vár, mégsem foglalkozhat egyszerre mindennel ő sem.

Valamikor megjelent tényleg a figyelmeztetés a járművek oldalán, Kalauz Nélküli, tehát jól előre, és még idejében figyelmeztették az utasokat, ám senki se csinált semmit, nem próbáltunk tiltakozni, ha jól emlékszem.

(3)

Az Úr elővette valahonnan az ő Kertjét. Ebben a Kertben akkor nem volt semmi, egyéb semmi, csak vonalkák és pontok, így: |||. . . . . |||||. . . . . |||||. . . . . Előkereste valahonnan ezt a Kertet. Ő szerette volna, ha ez így marad, mert így képzelte el, mert még elfért az a Kert, és nyug-

ton megvolt. Még nem vette észre, mert nem használta fel. Az Úr így gondolta el a Kertet. Am egyszer történt, talán, lehet véletlenül, talán játék volt csupán, hogy olyan erővel támaszkodott rá a tenyerével meg a könyökével az ő Kertjére, megbillent az Úr, és a tenyerével ahogy megtámasztotta magát, ettől a támaszkodástól az egész beindult, pontok és vonalacskák, vadul, vademberek, vadállatok, szelidek, mérgesek, szelid, vad növényzet, gondoskodás és jóakarát, és akkor nem fért már el az ő Kertje ő előtte.